

Cédulák

Nyomozások eredményét olvastam föl B.-nek egy fél marék céduláról. Nem szívesen. Az író, ha fölolvass, szerepet téveszt. Az író, ha igazán az, csak absztrakt jelekbe foglalhat, aztán tűnjön el. A mű beszélt velem, el- és kibeszéltette magát: a többi nem dolgom, nem szerepem. Még az is jó lenne, ha a megírtat, tisztázottat, rendben összekészítettet valaki elvinné az asztalom sarkáról. Vagy legalább azt megtehetném, hogy szótlánul elhagyom egy szerkesztőségben.

És B. a fölolvassás végén legyintett, egy daráló-kattogó szóval:

— Káderkartonok.

A szóban morzsolt kukorica pereg fateknőbe.

— Mesterséged egyébként sem tűri a valóságot — mondta még, miután egy ideig hallgattunk. — Nem műfaja az életcédula, ad dokumentum. Az nem lehet önkényes. Célja lehet, de aspektusa nem, még az sem, mert az is önkényes.

Műfaj: mi az?

Valóság: mi az? Három kiterjedésben colstok, a negyedikben stopper. Az ötödik dimenzió én vagyok.

1. Azt mondta, tanár lesz. Apját a szombati ballagást — „tovább, tovább” — követő pénteken szélütés érte, fél arca lefittyedt, szeme alatt vérekes-sárga holdsarló. Cégvezető nagybácsi sietett a család segítségére: a salgótarjáni vasgyárban anyagkönyvelői állás kínálkozott. Ne macacszkodj nekem, Attila, a szomorú helyzethez mérve mesebéli a fizetés, havi kétszáznegyven pengő. Az anyagkönyvelő később anyagbeszerző lett (érc és kocsz), katonai szolgálat alól mentesült (hadiüzem). A háború után vagonforgalmi és szállítási főnök. A kocsiforduló-munkaverseny föltételeinek kemény kézzel eleget tett, többször lapátolt maga is kocszot, az ezüst váll-lapos vasútpolitikai tiszt nem jelentette föl. Az 1956-os városi sortűznél nem volt jelen. Felesége a közelben járt a kislíval; fogát húzatni vitte a gyermekfogászatra. „Ő sokat látott. Mondhatnám mindent, min-dent. De ne piszkáljuk ezt.”

2. Jogra iratkozott be Pesten. Családi aggodalom és kapcsolat (egy főkonzul) külügyi segédtitkári állásba menekítette. Teherán. Futárúton Budapesten rekedt 1944 őszén. Az újjászervezett külügyből esztendőre B-listázták, alkalmatlanság, a rendelet úgynevezett „hülyeszakasza” címén (egy főkonzul). Textilgyári bérelszámoló lett, később munkaügyi előadó, vezető, kielégítő nyugdíjig. Néhány volt, külföldön még élő külügyi kollégájával szörványosan levelez, feleségével svájci vendégségbe készül Skodáján (a főkonzul fiához). Második feleségével készülnek útra: az első Teheránból Tel-Avivba, onnan ismeretlen helyre távozott a követségi gépkocsivezetővel.

3. Kereskedelmi tengerész lesz, mondta, amikor a választott életpályát be kellett diktálni a gimnáziumi évkönyv „érettségi vizsgálatot tettek” táblázatába. Az osztályfőnök kinézett az ablakon, majd még egyszer megkérdezte, hogy milyen életpályát választ, amire ő kifejezéstelen arccal megismételte, amit mondott. Zömök, keménykötésű fiú volt, súlylökő, országos bronzérmes. Apja üzletében („Vasudvar”) huzal, pánt, csavaráru, csoroszlya száraz fémszaga keveredett olajával és gépszíréval. Az utazást biztosan túlélte a súlylökő, a rámpán csakis munkára szelektálhatták, aztán csakis lelőhették, amikor a bányából vagy a fegyvergyárból megszökött, mert így elviselhetőbb.

4. A MÁV-hoz készült, mert apja és nagypapa szintén a vaspályát szolgálta, Baross Gábor óta (mozdonyvezető, forgalmista). Sietett bevonulni, hogy az életveszteséget mielőbb letudja; mint utász zászlós a frontra került, ott hadnagy lett, egy vállsebbel megúsza, csak izom és csont, két ujjnyira a nyaki ütőértől. Negyvenöt után, már a vasútnál, a külföldre vitt gördülőanyag haza- és „Truman-mozdonyok” behozatalában tevékenykedett; alapos káderezés után (kémkapcsolatokat köthetett külföldi szolgálati utakon) egy kis járszági állomásra helyezték, ott szolgált ki. Család, ház, 400 kvadrát szőlő, Trabant. A szabadjegyeidet ki szoktad használni? „Fenét. Minek?”

5. Építész apjának neve egy fővárosi bankpalota kapualji márványtábláján, ő energetikus mérnök lett, műegyetemi tanársegéd. A villamosenergia-termelés távlati tervével (plusz tanács hatalom egyenlő kommunizmus) aggályosan szembeszállt, szakmai érveit minősítették, tanszékvezetőjének csak átmentenie sikerült erőszakos szakemberét, a Vízügybe. Főenergetikus, brazil kormányhivatalban. Hazalátogatnia költséges lenne, mindenkit üdvözöltet. Fia és lánya anyanyelve portugál, unokái Luíz és Rosalía.

6. Bölcsésznek iratkozott be (történelem—földrajz), végzett, szülő-kisvárosában kezdett tanítani. Elbocsátották. „Harmincöt holdja volt apámnak, és olyan tehenészete, öregem, de olyan, hogy akkoriban!” Családosul más városba költözött, átképezte magát horgász-cikk-kisiparossá: úszókák, műcsali. Még aktív, egy virágzó (mert Duna-közeli) szövetkezetben. Egyik lánya csak érettségizett, aztán férjhez ment, a másik első kék útlevelel nyugatra távozott (micsoda szó ez a „távozott”? meg vannak fertözve a szavaink), ott híre veszett, miért vész a hír? Neki közetgyűjteménye van: dobozkában kövek, ércek, Magyarország hegyvidékei szerint elrendezve polcokon, asztalokon, hobbi. A helybeli középiskolák tanulói bármikor megtekinthetik, tanárnők fölkészülnek és előadnak. Egyszer eltűnt egy Gyöngyösorosoziban gyűjtött szép rodokrozit.

7. Nesztelen élet, közértekben. Üzletvezetői években szerzett gyomor baj. Vagy alkohol? Szürke arc. Hallgat, ötven év múltán embert faggatni lehetetlen.

8. Gazdálkodni készült a család ezer holdján, Magyaróváron tanult, Széchenyiből („A lovakról”) diplomált. Huszárokhoz vonult be, de egy gyalogos században („lőről szállt huszárok”, eufemizmus, a kép háttérében fölpuffadt lódögök) vesztette el Soroksáron, legvégül, utolsó kanyar, a fél lábát. Gyári portás. Kitelepített. 1959-től MTA-kutatóintézetben biológus munkatárs. Nutriatényésztő. Combcsonkja egyre rosszabbul tűrte a múltat, a Svájból (1945 óta külföldön élő öccsétől, jelenleg CDU-képviselő a Bundestagban) kapottat sem: elégtelen testmozgás következtében elnehezült, idomtalan hízott, szívhalál. Özvegye egy állattenyésztőt keres, aki átnézné az elhunyt nutrianaplóit: lehet bennük szakfolyóiratban publikálható anyag. Apróhirdetés.

9. A névsorban megelőzte a vasudvaros súlylökő fiát: Jenő talán tőle kapta az élet-pálya-bediktáláskor a „kereskedelmi tengerész” ötletet. Diák mereng mappán és tarka képen, s a Mindenség, mint lelke éhe, tág (és „Mort, vieux capitaine”). Szilaj, szép alkatú és szánkó-állkapcsú fiú volt, olyan Clark Gable. Néhány hónapig a Magyar Ált. Köszénbánya Rt.-nél könyvelt, aztán Icu máshoz ment férjhez, ő gyorsan bevonult. 1944-ben Aradnál comblóvést kapott, még bicegve folytatólagos szolgálatra jelentkezett, vagány. Télen írott, de csak korányáron megérkezett levele vidáman emlékezik meg a németországi légitámaszok „pokláról”, amelyen „csigavére átsegítette”. Drótkerítések alatt és demarkációs vonalak járórei között angol fogságból átküszött francia fogságba, ott a szénbánya-kényszermunka és az Idegenlégió közül az utóbbit választotta. Indokínában többször kitüntetett vakmerő caporal, sergent. A Légio és a Nemzetközi Vöröskereszt értesítése szerint a csapatszallító hajó két hétig vesztegelt ugyan egy indiai

kikötőben, de végül háborítatlanul, mindössze egy fő létszámfogyatékkal megérkezett Algírba.

10. Formás verseket csinált, de zárkóztottan, technikásan. Ezt föltehetőleg hamar abbahagyta, mert orvos lett, és igen hamar jó nevű sebész. Apja szintén orvos volt, nótaszerző, műkedvelő kvartettben mélyhegedűs. Ő szívmotort szerkesztett egy mérnökkel, a hatalmas gépszerkezetet a heti filmhíradó is bemutatta, a két feltaláló fehér köpenyben és szájmaszkban állt a gép mellett egy műtőben. Mibe halt bele gyorsan, negyvenkilenc éves korában? Temetésén hálás betegeket láttam, és egy meghökkentően öreg özvegyet. Medáliát még, piros párnán, amelyért elfelejtett odalépni a gyászhuszár: kínos perc, nem lehetett elindulni.

11. Sok volt a ludovikás. Vitézek kora. Őt még fölavatták, századot kapott, aztán leszerelték. Aztán visszavették. Elvtárs, az ön lapja tiszta, önről a munkahelye (cukorgyár) azt jelentette, hogy magatartása haladó. Ön tüzér, ismeri a csíziót. Az imperializmus ránk akar rohanni, de mi fogunk az imperializmsra rohanni. A béke fennmarad és tartós lesz, ha a népek kezükbe veszik a béke ügyét. Hány gyereke van az elvtársnak: három? No, ez derék. Az első Népfrent-választáskor tíz levelezőlapot írt rokonainak, barátainak, üdvözlettel, és hogy mint mindenki, ő is a szabad választás ünnepnapjára készül. 1951-től bőrgyári segédmunkás, betanított, munkás, szakmunkás. „Azt a bőrbűz, apám, arról neked fogalmad sincs. Egyébként a Népfrent-szavazáskor az egész laktanya lapokat körmölt, a tisztikar lapjait egy százhatvan centis girnyó cenzúrázta.” Nyugdíjas, önkéntes véradó, a cigarettafüstöt mérgesen félrelegezi az orra elől: „A büzrudacsaitok!”

12. 188 cm magas, gémlábú, verhetetlen 800-as futó, tornatanárnak készült. Egy Tatjana nevű volt kórházi ápolónő levele szerint, amelyet a még élő szülők a hatvanas évek végén kaptak meg, Urivtól Kijevig gyalogolt, ott csonkolás nélkül fölépült fagyásaiból, de csak két évig élt, a rövid, de megható levél szerint boldogan. A szülők válaszára nem jött viszontválasz.

13. Szép, szomorú verset írt Aletta van der Maatról, Apáczai holland feleségéről, magyarórán elsuttozta, Alettába volt szerelmes. Az önképzőköri szavalóversenyen Zimándi Pius tanár úr (Pista bátyám, Rónayék körében a „Sire”, kierőszakolta neki Kosztolányi „Hajnali részegség”-verséért a II. díjat (20 P). Hírlett, hogy a korszerűtlen (halk) versmondó zeneakadémiát fog végezni, kisiparos apjával meg is vásároltatott egy értékes zongorát a hajdani járásbírósnak elnök inflációba szegényedett özvegyétől, fantáziált rajta hajnalban és éjjel. Egy idő múlva áttért Rachmaninov cisz-moll prelűdjére, kizárólag azt játszotta. Egy vasárnap délben a húsleves és a főtt marhahús között kísétált a szobából, apja borotvakésével jött vissza, és belemetszett az ebédvendég várplébániai kántor tarkójába. Beszappanozott lábbal elcsúszott az elmeegógyintézeti fürdő csempepadlóján, koponyaalapi törés.

14. Jelenléte híján csak egy földeregő alak: valamikor arca homályos folt, mai arccá nem gyűrhető. De hát összpontosított figyelemmel fölidézett arcok is kínosan sokszor olyanok, mint a vizes akvarellek. Vagy rebege-rezegve, le-föl csúszkálva jelennek meg egy némafilm-vetítövászon, és miközben jól fölismerhető a kezükben egy fejes vonalzó, hátukon a malaclopó (fekete, kinőtt), arcuk csak egy síkidom.

15. Külügyi, mondta be határozottan, nem gögösen a családilag neki szánt pályát. Neve történelmi, apja államtitkár volt, egyik nagybátyja miniszter, a másik miniszterelnök. Ő mint kútfúró távozott nyugatra 1956-ban, a határpaták árkában megcsúszva bokáját törte, az osztrák parton vinnyogott fájdalomában. Egy gránittömb brüsszeli bank kelet-európai szakreferense lett. Ízületi bántalmak miatt elnehezült, dőcögve járó nyugdíjas Bruggében.

Megszerette azt a flamand várost. „Bármikor gyere. Meghívlak. Két vendégszobánk van.” Sűrűn látogat haza, döcög, ismerősöknél örömmosollyal lel meg egy szekreteret, egy tujafás parkrészetet blondel, egy főurat ébenfa-keretben, egy állóórát, amely sárgaréz napkorongot ingat egykedvűen. Szabódiik: csakis pénzért hajlandó visszavenni. „Hívjunk becüst.” Végül boldogan földaja a tárgyat air-cargo és háztól házig.

16. Alacsony termete, zavart félmosolya, valahai tornateremben röhögtető kétfalás-sága ugyanaz, öltönye léckeresztben lötyög. Öt gyerek, kilenc unoka, bérlakások, örökklások, családházak, bútorzatok, berendezések, kocsik, Black and Decker, metszőolló és huszonöt literes bogrács a telken. „A feleségem nem mehetett állásba, lekötötték a gyerekek.”

17. Honvédtiszti, mondta be a választott pályát, de nem kapásból vagy időszerűségből, kurzusból: neki valóságos apai dédapja volt valóságos vitéz, és több létező osztrák és cseh börtönt megülve tért haza hajdan, cellákból magával hozott csúzzal, honvédtiszti atillában jelen volt Kossuth Lajos temetésén. A dédunoka konokul katona akart lenni. A ludovikai fölvételin csak testi edzettségét bizonyította terepen és palánkon, tornateremben és lőtéren, szóbeli vizsgája nem sikerült. Szikár és fanyar aglegény, erdőmérnök. Nemzeti parkokban jár-ke, arborétumok tanácsadója, aktív nyugdíjazhatatlan. „Tálalkozhatnánk egyszer: hívj föl.” A telefont halogattam, elmulasztottam. Egyre több, amit elmulasztok.

18. Kitűnő előmenetel és az érettségin bizonyított fölkészültség főiskolát követelt, és a nemzeti predikátumszerző kancelláriái a jog- és államtudományi karok voltak. De ő újságírónak készült. Pethő Sándor, Dessewffy, Bajcsy-Zsilinszky! Két pogány közt egy hazáért! Hamar meglett a pesti albérlete. Függetlenül nyíló különbejárat. Zsúrasz-talkán ócska írógép. Kizárólag jeles kollokviumokat, alapvizsgákat, szigorlatokat abszolvál, szürke kalapját olyanra gyűrte, hogy röpülő hajóra emlékeztetett. Mint újoncot Németországba vetette a hadseregdeportálás, ott német lányt vett feleségül, Kanadába vándorolt vele. Két évig a transzkanadai vasút egy szárnyvonalán krampácsolt; amikor úgy érezte, hogy a honpolgár pályamunkások szemük sarkából figyelik, vajon megfagy, megdöglik-e az idegen nyápic, nem fagyott és nem döglött meg. Majd pénzügyi tanulmányok, egyetem, diploma, tanársegéd, főiskolai tanár. Kétszer átrepült Európába, feleségével meglátogatták a stuttgarti, budapesti, kézdivásárhelyi néniket. Üdvözlőlevelben tudatta, hogy ilyen nagy útra koruknál fogva többé nem vállalkozhatnak Annuskával.

19. Már akkor ősszel tüdőkörházba vitték. Hülye orvosi tévedés, mondta a sivár fekvőterazon, huszadmagával nyugágyba kitéve, plédbe csavarva. Néha köhögök, de mindenki köhög, te is köhögsz. Persze, bagózol. (Igen, sokat.) Nem találkoztál mostanában Magdussal? Ha találkoznál vele, számolj be az állapotomról. Láthatod, hogy jól vagyok. Orvosi tévedés az egész, hamarosan kimegyek innen. Ha meg akarna látogatni Magdus, beszélj le. Ne lássa ezeket a fájdalmas nagyságos asszonyokat meg ezeket a köpetgusztáló rogyantakat. Menj el Magdusékhoz, mondd meg ezt te is neki. Napokon belül kimegyek innen, karácsonykor eljegyzem. Ha eleinte szűken lennénk, apám kisegít. Ezt mind mondd meg. (Magdus olyan szép és rideg volt, mint ma egy manókn. Nem jártam náluk.)

20. Textilmérnök, fejlesztőmérnök, osztályvezető, főmérnök, beruházási igazgató, vezérigazgató, állami díjas. Párttag, pártbizottsági tag, KB-tag. Leányvállalatokat alapított, üzemszerveket telepített vidékre, profilt bővített, önálló exportjogot szerzett, az ő vállalatának forgalmáról olvastam először milliárdos nagyságrendű számokat a sajtóban. Üzemavatásokra csúcshatározottak érkeztek, kocsisor, szalagokat vágtak el, a sötét-szürke öltönyös vezérigazgató arca egy tökéletesen céltudatos jepsuita szerzetesére emlékeztetett a tévéhíradóban. A biztosnak mondható következő csúcshatározott előtt betöltötte a

hatvanat, és akkor habozás és késedelem nélkül nyugdíjazták, vagy azért, mert a leckéket is fölmondta, vagy azért, mert nem volt többé hajlandó a leckéket fölmondani; a 80-as évek elején az utóbbi volt valószínűbb. Azóta nincs. Levélre nem válaszol. Telefonja becsöng, de senki sem veszi fel. A számtalan rettenet közül egy, de nem jelentéktelen: egy telefon, amely csöng és csöng, mozdulatlan térben, néma szobában.

21. A Magyar Államvasutak Bevéteellenőrzési, Díjvisszatérítési és Kártérítési Hivatala ronda épület volt, a Nyugati pályaudvarhoz közel, az Ilkovicz-büfé mögött. Ott szolgált. Hogy ott szolgált-e ki, nem tudom. A megörökölt rákosligeti házat eladta, árából egy kisebbet, de takarosat vett a lányának. A kedves arcú fogorvosnő (tárcából elővett színes fénykép) egy külkeressel tengerentúlra távozott. A házban egy volt rendelőintézeti kolléganője lakik, rosszhiszeműleg költözött be, de két gyerekkel, albérleti szobából. A lakbérmegállapítási per elhúzódik, és: „A feleségemmel oda kiköltözni már nemigen fogunk. Pedig kertés.” (Tárcából elővett gyöngye amatőrfelvételén ház, kert, kicsi.)

22. Nincs adat.

23. Ő művész lesz. Lett: grafikus, rézmetsző, kerámikus, segédszínész, festő, versmondó, templomfestő, díszletező, bábtervező, bábjátékos. Közönye az anyagi siker és a hírnév iránt tökéletes, mint festő és költő apjéé, aki majdnem száz évig élt egy boldogság-közegben. A választottak arcán üdvösség fénylik, mindig hevült mondataik vége csupa boldog felkiáltójel.

24. Járásbíró. Szeretett beszélgetni. Egyre többet beszélgetett bíró kollégákkal, fokozatosan távolodó barátokkal, utcán közeledő, meghökkenő ismerősökkel; egyre többet nőkről, érzeki nőkről, bujárkról, sikoltozva vonagló asszonyokról, a szeretkezés fortélyos módszereiről. Vigyormaszkkal az arcán részletezte a járásbírói büfésnő nemi magatartását gyors elintézés esetén a női vécében („egy szent”), leírta az óvónő kövérkés fehér testének látványát a református temetőben éjjel („egy szent”). Aztán hirtelen nyugdíjaztatta magát, foltos és cirmos macskákkal behúzódtott a lakásába, egy téliestett kerti lakba, bokorsűrűs telek mélyén. Egy nap megjelent a mentőknél, vigyorogva közölte, hogy gyomorfekélye perforálódott, a hashártyagyulladás bekövetkezett, szállítsák kórházba, mert otthon kiműlnia kényelmetlen.

25. Pap, mondta. Óra után az udvaron, rekedten röhögve: Rabbi! Iskolai kiránduláson hideg sertéskarajt lengetett röhögve a már említett hithű súlylökő orra előtt. Nekem egyszer megmutatta a héber írást: villámgyorsan vetett papírra egy sor jelet, közben zsidó szöveget deklamált. Vagányosság-, kaland- és pártkarrier-föltevések naivak vagy ostobák, egy vancouveri konzervgyár igaz, mert a kanadai főiskolai tanár közlése.

26. Kobalt- és gálickristályokat szórtam egy pohár vízüvegbe. A kobaltból korallós ágbogok nőttek, a gálicból sápadtkék fűszálak. Mintha élne, mondtam; a szervetlen cserebomlás fölfelé sarjadzó csapadék elbűvölt. Ő legyintett: Látványos trükk. Majd ha lucernát keresztvezünk búzával, és csak kaszálni kell a búzát minden évben, akkor csudálkozz. Amikor az iskolánkból lett Agráregyetemen Amerigo Tot domborművét avatták, végigjártam a szemem a közönségen. Később a fogadáson több urat faggattam, konokul hajtogattam egy nevet. Sajnálják, hogy nem.

27. Katona, front, kieszüst. Itthon egy tisztii szakaszban a németek ellen harcolt Budán. A szakaszt szovjet őrök a jászberényi fogolytáborba kísérték, az utazás az Urálon túlra hat hétig tartott. 1951-ben kőműves volt egy soproni építkezésen; Kőszegnél kiküszött az országból. Háztartási és barkács gép-kereskedő Regensburgban, fia repülőgépgyári tervezőmérnök. Apjának malma és Barankovics-párti múltja volt az Alföldön, internálótáborban hunyt el.

28. Egyetlen vállalatnál majdnem ötven évig, országsarki kisvárosban. Szakadatlanul olvasva könyvet, irodalmi lapot, történelmet, dokumentumokat, búvárolva rokon és idegen családok történetét, családfák elliptoid leveleit betűzgetve, nemzetségtáblákat rajzolva vonalzóval, bibliákba írt, elmosódott bejegyzéseket fejtegetve a szintén ötven év helyben ülő történésszel és múzeumalapítóval. Néhány 18–19. századi családi tárgya végleges kölcsönletét a honismereti gyűjteményben (levelek, egy batikolt bőr szivartárca, egy fölnyitott noteszban egy hadnagy boszniai naplójegyzetei az okkupáció heteiből: ...” vendéglős lánya, Mila, ki aligha meg nem igéz, de Emma megmentett” ...; egy töltőtoll a századforduló idejéből becses írástörténeti emlék, mert aranytolla egy celluloidcsiga tetején, a celluloidtestbe süllyeszthető, írás céljából kicsavarandó, a tintát szemcsep-pentővel lehet a csigát és aranytollat rejtő testbe tölteni; egy bársony bugyellárison himzett, jól olvasható ezüstfonál-betűk: „Noli thesaurisare”); a kis tároló empire.

29. Orvos, ideggyógyász. „Hangos szomorú emberekből csendes szomorú embereket csinálok.” Hagyatékában egy vaskos kézirat. Nem nyúltam hozzá.

30. Korkárosult.

31. Korkárosult.

32. Kerületi tanács építési osztályán szolgált le az idejét. 1943-tól 1983-ig három hivatali szobában ült. Hallgatag. Az évfordulói misén a többség zavartan feszengett a romos barokk kastély plébánia-kápolnájában: valamelyest változott a liturgia is ötven év alatt. Ő a helyes percben kiment a szentélyrácshoz, megáldozott, visszament a helyére, letérdelt, összekulcsolt kezére hajtotta a homlokát. Nekem csak töredékesen jutottak eszembe az író és műfordító Pázmány Péter németből magyarított mondatai, utóbb kerestem meg őket diákkori imakönyvemben, amely örökölt, vásárolt és lopott bibliák, Káldi György, Károli Gáspár, Luther Márton, francia és angol fordítók művei mellett sorol könyveim elején. „Te mindenekben vagy, de be nem rekesztetel; mindenek fölött vagy, de föl nem emeltetel; mindenek alatt vagy, de le nem nyomattatol. Te mindeneket látsz, de magad láthatatlan vagy; mindeneket hordasz, de meg nem terhelte; mindeneket eltávoztatsz, de el nem távozol; mindeneket igazgatsz bölcsességeddel, tartasz hatalmad-dal; munkálkodol mindenekben fáradtság nélkül; keressz minket, bár semmi nélkül nem szűkölködöl; megharagszol, noha csendes maradsz; elváltoztatod e világi dolgokat, de soha tanácsodat el nem változtatod. Ámbár nem szűkölködöl, örülsz a nyereségnek; noha fősvény nem vagy, de uzsorát kívánsz; megfizetsz, akinek tartozol, bár adós nem vagy; elengeded adósságainkat kárvallásod nélkül; mindenütt jelen vagy, noha a hamisak gondolataitól távol vagy; betöltesz mindeneket, felülhaladsz mindeneket, tartasz minde-neket; jövendők, mulandók előtted jelen vannak. Te, Uram, idő nélkül örökkévaló vagy; ki nem terjedsz, mégis mindenütt jelen vagy; sehova nem mégy, mégis mindenenen általhatsz. Csak te egyedül vagy, aki vagy, és hozzád képest semmi, ami kívüled vagyon; minden ékesség hozzád képest ocsmányság, minden hatalom erőtlenség, minden bölcsesség tudatlanság, minden tökéletesség fogyatkozás.”